

NEKROLOG

Karen Margrethe Kristensen 1948 - 2002

Den 15. maj måtte Karen Margrethe Kristensen opgive sin udsigtsløse kamp mod den cancer, som igennem det sidste halvandet årstid efterhånden tappede de sidste kræfter ud af et menneske, der ellers havde flere ressourcer, både fysiske og menneskelige, end de fleste.

Med Karen Margrethes bortgang mistede universitetet en af sine mest hengivne medarbejdere. Hun blev ansat i 1976. Meget hurtigt derefter - i 1978 - blev hun tilknyttet det nyoprettede Naturvidenskabelige Fakultet som fakultetssekretær, et hverv hun med stor dygtighed og energi bestred indtil sin død.

For mange af os var Karen Margrethe Det Naturvidenskabelige og Tekniske Fakultet. Hun var fakultetets hukommelse, hun var altid på arbejde, hun kendte alt og alle i de administrative korridorer, og hun var den person, vi på fakultetet tyede til, når vi skulle have hjælp til at løse en administrativ opgave eller sætte os ind i en ny problemstilling som dekan, institutleder, studieleder, institutsekretær eller blot som almindelig medarbejder. Man kom aldrig forgæves til Karen Margrethe. Hendes hjælpsomhed var uden sidestykke, og hendes dør stod altid åben.

Da jeg blev dekan i 1992 og var ganske uerfaren med jobbet, sagde jeg ja til udfordringen, bl.a. fordi jeg vidste, at jeg havde Karen Margrethe at støtte mig til. Hun var den meget loyale embedsmand, som i private samtaler gav mig mange gode og uvurderlige råd, men som i enhver anden sammenhæng støttede mine dispositioner - også de forkerte.

Vi er mange, der vil savne Karen Margrethe, og som begræder hendes alt for tidlige død. Vi vil mindes hendes store livsmod, hendes direkte facon og hendes aldrig svigtende loyalitet og hjælpsomhed.

For mig personligt og for universitetet er det et stort tab.

Æret være Karen Margrethe Kristensens minde.

Jens Oddershede
Rektor

Tariq Mustafa

Det var med stor sorg, vi på Biologisk Institut modtog meddelelsen om, at lektor Tariq Mustafa var afgået ved døden på Odense Universitetshospital efter lang tids svær sygdom.

Tariq blev zoolog fra universitetet i Karachi, Pakistan i 1966 og videreuddannede sig til Ph.D. i fysiologiske og biokemiske tilpasningsmekanismer ved Afdeling for Zoologi, University of British Columbia i Vancouver, Canada. Her fortsatte han i en stilling som postdoc, hvorefter han arbejdede på University of Hawaii og University of Toronto. I 1976 blev han ansat som adjunkt ved Biologisk Institut og virkede fra året efter som lektor sammesteds kun afbrudt af arbejdet som Chief Scientist ved National Institute of Oceanography i Karachi i årene 1985-86.

Tariq var en engageret og flittig forsker. Hans forskning befandt sig i grænseområdet mellem fysiologi, biokemi og farmakologi. Han udførte en række vigtige undersøgelser af de biokemiske mekanismer, der sætter visse vandlevende dyr i stand til at overleve perioder med ekstrem iltmangel, ligesom han var med til at afklare, hvordan enzymer hos dybhavsfisk er tilpasset højt vandtryk. Herfra var der ikke langt til studiet af blodkredsløbet hos vandlevende dyr, hvor han især interesserede sig for prostaglandin-hormoner og nitrogenoxids regulerende funktion.

For ganske nylig fik hans forskning yderligere et gennembrud med udviklingen af en ny og meget lovende metode til studiet af fiskehertet og dets blodforsyning. Af stor international interesse var også hans mangeårige og originale undersøgelser af naturprodukters biomedicinske betydning, som han desuden udbredte kendskabet til gennem sit blandt de studerende meget populære kursus af samme navn og gennem populære foredrag uden for universitetet. Stor opmærksomhed vakte især Tariqs undersøgelser af ingefærs og hvidløgs mulige positive virkninger på sygdomme som ledbetændelse, åreforkalkning og migræne hos mennesker.

Tariq var særdeles vellidt blandt kolleger og studerende. Han var positiv, altid i godt humør og havde talent for at se det morsomme i en situation, selv i de sidste sygdomsplagede år. Vi vil savne ham. På Biologisk Institut går tankerne til hans hustru Salma og til hans børn i denne svære tid.

Æret være Tariq Mustafas minde!

*Ole Næsbye Larsen
Frank Bo Jensen
Bodil Korsgaard*

Palle Spore

Palle Spore døde den 12. december 2002. Han blev 71 år. Efter mere end 10 års ansættelse som dansk lektor ved universitetet i Nancy og senere ved Sorbonne i Paris, kom Palle Spore i 1968 til det dengang kun 2 år gamle Odense Universitet, hvor han tiltrådte sin stilling som, hed det, afdelingsleder ved den humanistiske faggruppe i romansk sprog og litteratur. Han blev senere lektor og siden hen docent, dr.phil.

Palle forblev igennem 30 år til sin fratræden i 1998 en integrerende del af Odense Universitet. Hans faglighed, såvel inden for kulturformidling som inden for sprogvidenskab, var både kendt og anerkendt i universitære miljøer, ligesom hans stadige og stædige indsatser i administrative sammenhænge var udbredt værdsat og respekteret. Som person blev Palle omfattet med varm sympati af de, der lærte ham at kende. Tidligere franskstuderende spurgte typisk og med kærlig begejstring til, hvordan det gik det med Palle, ligesom byens bedre restauratører med samme begejstring hilste ham velkommen som en indsigtfuld og trofast gourmet.

Palles finurlighed var legendarisk, og man skulle stå tidligt op for at komme omkring hans engagement, når han brændte for en sag. Således til eksempel en artikel, signeret Palle Spore, som blev bragt i universitetets daværende nyhedsorgan NYT. Artiklen handler om Aog B-mennesker, af hvilke to kategorier forfatteren tydeligvis tilhørte den sidste. Baggrunden for artiklen var Konsistoriums beslutning om, at dobbelttimer skulle skille ved lige klokkeslæt, altså forløbe 8-10, 10-12, 12-14, osv. i stedet for som tidligere at skille ved ulige klokkeslæt (9-11, 11-13, osv.). Over for truslen om at få skemalagte timer fra klokken 8 om morgenen fremfører forfatteren følgende overbevisende argument mod, hvad han kalder morgenmasochisterne: Det væsentligste [...] må dog være, at lærere og studerende er så friske som muligt, at de er udsovede og dermed veloplagte også til dagens første undervisningstimer. Og vi er faktisk nogle stykker, der måske nok står tidligt! op, men ikke føler os i topform før lidt op ad dagen. Og os - lærere såvel som studerende - må man da også tage hensyn til.

Som vi ved: Tiderne blev andre. Tiderne fremover vil også blive andre: Vi er mange, som vil komme til at savne Palle og hans ildhu.

*Steffen Nordahl Lund, Institutleder
Institut for Sprog og Kommunikation*

Palle Spore blev ansat i 1968 ved det unge Odense Universitet som afdelingsleder i fransk og lektor i fransk sproghistorie. For det daværende Romanske Institut var det vigtigt at få en ægte romanist af høj karat til det faglige miljø, og en sådan var Palle, som han bl.a. viste det i disputatsen om diftongering i de romanske sprog.

Derfor blev det også en stor skuffelse, for Palle og for andre, at det aldrig lykkedes at få skabt et komplet romansk institut i Odense. Alligevel kunne Palle, da han trak sig tilbage for et par år siden, se tilbage på en vellykket faglig tilværelse.

Palle Spores videnskabelige produktion er omfangsrig og dækker det meste af Romania, ikke mindst (ud over fransk) italiensk sprog. Han blev én af støttepillerne i det nordiske romanistsamarbejde. Han arrangerede både en romanistkongres og en international italianistkongres i Odense, og han var en aktiv deltager i alle de nordiske romanistkongresser, med den sidste i Oslo 2002 som eneste undtagelse. Til gengæld sendte alle deltagerne i Oslo ham de varmeste hilsner. Vi husker ham også med taknemlighed for hans kæmpeindsats i studienævnet og i det tidligere centralstudienævn. Palle sørgede for alle besværlige redaktioner og talopgørelser.

Palle var en original, men en original, som fik det allerbedste ud af sine særlige anlæg. Han elskede at rejse, i mange år sammen med sin moder. Sikkert til manges overraskelse kom der en hel serie rejsebøger ud af denne lidenskab. De er meget specielle, men faktisk femragende at rejse efter; Palle glemmer ikke at fortælle, hvor mange skridt der er til næste seværdighed: han har selv gået og talt op! Også sin store interesse for bordets glæder fik Palle noget ud af i denne del af sin produktion.

I de senere år så man ofte Palle flittigt skrivende på computeren, som han faktisk vænnede sig til. Han tabte ikke engang modet, da han engang mistede 100 siders manuskript! Det må have været næsten lige så slemt, som da hans uvurderlige frimærkesamling blev stjålet. Også det bar han med den beundringsværdige fatning, som han udviste i de allersidste sygdomsplagede år.

Jo, Palle var en original, men af den slags, der giver tilværelsen kulør. Tænk blot på hans stædighed, som var mere pudsigt end besværlig. Typisk for ham var hans stædige holden fast ved gammel retskrivning. Mon ikke Palle var den sidste på Syddansk Universitet, der skrev navneord med stort begyndelsesbogstav? Palle var i levende live en legende. Han blev kendt ikke bare for sit særlige væsen, men også og især for sin brede faglige kunnen og sin meget store hjælpsomhed. Mange er de studerende, som Palle har rakt en hjælpende hånd.

Palle har præget vort liv som fagfælle og som menneske. Vi vil glædes over legenden og med dyb taknemlighed mindes mennesket Palle Spore.

Æret være hans minde!

Morten Nøjgaard, professor, Center for Fransk og Frankofone Studier
Gerhard Boysen, professor, Center for Fransk og Frankofone Studier